



**Ježíši, ty se postarej!**

***P. Dolindo Ruotolo (1882–1970) nepochybně patří k velkým kněžským osobnostem 20. století. U nás se však o životě a poslání tohoto neapolského kněze zatím ví poměrně málo. Bůh ho po celý jeho život vedl tajemnou křížovou cestou, aby v duchu důvěryplné odevzdanosti z něj zformoval pokorný nástroj obnovy Církve a také osvětleného autora celé řady duchovních spisů.***

Dolindo Ruotolo se narodil 6. října 1882 jako páté z jedenácti dětí v italském přístavním městě Neapol, ve stínu sopky Vesuv. Jeho matka Silvia pocházela ze zchudlého šlechtického rodu a byla to skutečně výjimečně čistá a vznešená duše. Otec Rafael, vystudovaný inženýr a matematik, byl také věřící, čestný muž, ale svou rodinu ovládal s extrémní přísností a šetrností, která hraničila až s lakomstvím. I proto bylo u Ruotolových málo důvodů k radosti. Rodina žila z velmi skromného příjmu, a tak v domě panovala trpká chudoba. Trpěl tím především malý Dolindo, který velice brzy napsal: „*Dali mi jméno Dolindo, které znamená bolest,*“ jméno, které vymyslel jeho otec a odvodil ho od titulu Panny Marie „Addolorata“ – Bolestná Matka.

Dolindo už jako tříletý chlapec věděl, že se jednou stane knězem, ale otec mu nedovolil chodit do školy a učení doma na studeném mramorovém schůdku vždy skončilo pořádným výpraskem. Když otec přicházel večer domů, měl Dolindo takový strach, že se před ním schovával v jedné z bočních skříněk psacího stolu. Ustavičné neúměrné utrpení způsobilo, že Dolindo byl, jak se později sám vyjádřil, „*hloupý jako neandrtálec*“. I první svaté přijímání přijal jako jedenáctiletý „*bez toho, abych rozuměl, o co jde*“. A přece se v Dolindovi probudil tajemný vnitřní život, takže začal sám chodit na ranní mši a otcovy tvrdé tresty obětoval Pánu Bohu. Když Dolindo navzdory všemu začal studovat na gymnáziu, hned první ročník musel dvakrát opakovat: „*Můj duch byl uzavřený, ... nic jsem se nenaučil; ani dobré, ani zlé.*“

Na dovršení ponížení byl ještě i nejmenší z třídy a otec mu zakázal jakékoli přátelství, každý kontakt s kamarády. Později se otec Rafael často vyznával svému synovi: „*Nevím, proč jsem ti neustále způsoboval utrpení, když jsi byl malý... Zdálo se mi, jako by to Pán tak chtěl, protože ses měl stát lepším než všichni ostatní. Skutečně nevím, dítě moje, ... a přece jsem tě miloval!*“

## Polibek Panny Marie

V roce 1896 se manželé Ruotolovi rozešli. Matka Silvia poslala třináctiletého Dolinda do internátu v Neapoli, který vedli lazaristi, kněží Misijní společnosti svatého Vincenta de Paul. I zde se velice brzy projevila jeho neschopnost učit se, a tak se ve své nouzi plný důvěry obrátil na Ježíše a Marii. Po několika dnech, v červnu 1896, se stalo něco zvláštního: „*Modlil jsem se se svými spolužáky růženec a před sebou jsem měl obrázek Panny Marie, který byl opřený o knihu. Řekl jsem jí: »Moje sladká Matko, pokud chceš, abych se stal knězem, dej mi rozum a inteligenci, vždyť vidíš, že jsem hloupý.« Vtom, když jsem tam klečel, mě přemohla dřímota a viděl jsem, jak se obrázek začal hýbat; byl to průvan anebo nějaká osobní milost, nevím. Dotkl se mého čela a já jsem se vzbudil jakoby ze snu a má bídná mysl byla najednou jasná a osvětlená.*“ Hned nato se Dolindo pomodlil modlitbu úplného odevzdání se do Boží vůle podle svatého Alfonse Maria z Liguori. „*Tento úkon odevzdání se stal mým celoživotním programem.*“

Od té chvíle byl Dolindo nejlepší ze třídy a uměl vysvětlit věci, které nikdy nečetl. Po prvotním výsměchu si však tím na sebe nyní přivolal nelítostnou závist svých spolužáků. Sborově pro něj požadovali při každé zkoušce tu nejhorší známku. „*Nula pro Ruotola!*“ a učitel ze strachu, že by mohl přijít o své místo, přistoupil na tuto krutou hru. Dolindo se nikdy nebránil ani ponižujícímu šikanování učitelů a představených domu. Nebyl zbabělý a to, že všechno mlčky snášel, mělo hluboký důvod. „*Nevzpíral jsem se tomu, protože jsem myslel na Ježíše.*“ Toto strastiplné období trvalo tři roky, potom byl Dolindo přijat do noviciátu misijního společenství a jako osmnáctiletý mohl na začátku teologického studia složit vytoužené sliby. Ještě během studií jednou prosil, aby ho poslali jako misionáře do Číny, aby tam mohl zemřít mučednickou smrtí. Avšak představený mu dal prorockou odpověď: „*Bůh ti dává tuto touhu, aby tě připravil na utrpení a na apoštolát. Budeš mučedníkem, ale srdce, ne krve.*“

## Kněz a kříž

V červnu roku 1905 byl Dolindo Ruotolo jako jen dvaadvacetiletý vysvěcen na kněze. Okamžitě začal v Neapoli intenzivně vyučovat, byl jmenován do funkce kapelníka, mistra gregoriánského zpěvu pro kleriky z diecéze, a vyučoval několik předmětů na gymnáziu svého misijního institutu. Jeho na-

sazení a schopnosti byly ohromné, takže brzy byl i přes své mládí znám jako excelentní misionář, ba dokonce se o něm hovořilo jako o možném kandidátovi na biskupský stolec. U P. Dolinda Ruotola se začaly projevovat známky pýchy a přehnané sebejistoty, byl pohotovější a nenechal si nic jen tak líbit. No, „*moje duše byla ledová, v mém srdci panoval chlad,*“ jak on sám řekl. Avšak závist jednoho kolegy se postarala o rychlý konec tohoto pochybného výstupu na výsluní. Dolindo byl totiž zcela neopodstatněně u představených obviněn jen proto, že zkomponoval nějaké hudební dílo. Jako trest mu hrozilo přeložení na jiné místo. „*Jako mávnutím kouzelného proutku,*“ vzpomíná s vděčností, „*jsem se cítil znovu ponořený v Bohu a nanovo jsem nabyl horlivost v modlitbě... Zakusil jsem, jak ničemné je všechno lidské a jak je nadmíru marnivé vkládat naši důvěru do stvoření... Byla to jakoby vnitřní obnova.*“



Tato očišťující bouřka byla pro P. Dolinda skutečně duchovním mezníkem. Stále jasněji chápal, že jeho už od dětství neobvyklá cesta utrpení, která často působila tak nepochopitelně, byla součástí velkého Božího plánu lásky: „*Pán mě chtěl povolát, ... očistit mě, abych se stal nástrojem v jeho ruce.*“ Jak bylo pro něj důležité poznat, že je třeba se naprosto odevzdat Božímu působení, tak je rovněž užitečné i pro nás, abychom se nenechali ovládnout sklíčeností při dalších zastaveních jeho křížové cesty.

Nejprve ho jako čtyřiatřicetiletého poslali na podzim roku 1906 do kněžského semináře v jihoitalském přístavním městě Tarent, kde působil jako spirituál. Poměry tam byly chaotické, seminaristé dávali P. Dolindovi najevo své pohrdání a jeho představený, mimořádně dominantní osoba, se k němu choval jako k novicovi, takže P. Dolindo musel vykonávat ty nejpodřadnější práce. „*Těžce se popisuje, kolik námahy mě tehdy stály moje úkony sjednocení s Bohem, abych zachoval pokoj a mlčení... Ale Pán mě posouval vpřed. On mě vždy vedl těmito situacemi, takže jsem ho pokaždé následoval jako uplakané dítě, které jde tam, kam ho otec vede za ruku.*“ Dolindo stále častěji prožíval neočekávané momenty hluboké soustředěnosti a zaměřenosti na Boha, které byly plody tohoto očišťování: „*Nic jsem mu neřikal, ale cítil jsem se jako úplně malé dítě, které odpočívá u srdce své matky.*“

## Zničený, ale přece jen ne zavržený

Na podzim roku 1907 se znenadání rozpoutal proti P. Dolindovi urputný boj. Z nedorozumění vzešlo obvinění, že tento bystrý teolog obhazuje herezi. Povolali ho do Neapole, kde mu představený zakázal slavit mši svatou. P. Dolindo měl tehdy 25 let.

*„Tak se skutečně začala moje kalvárie. Jaká hanba... Ráno jsem přijal svaté přijímání, v domě se mi ale všichni vyhýbali, jako bych byl exkomunikován.“*

Mladého kněze udali u Posvátného officia – jak se tehdy nazývala Kongregace pro nauku víry – a obvinili ho, že je „heretik, pokušitel lidu a nebezpečí pro Církev“, nato následovalo předvolání do Říma.

Emocemi nabitý proces na Posvátném officiu byl ukončen tím, že P. Dolindovi koncem ledna roku 1908 odebrali všechny kněžské pravomoci. Obzvlášť se ho dotklo, že v době výslechů nemohl přijímat svaté přijímání ani přistupovat ke zpovědi. Někteří dokonce dělali vše pro to, aby tohoto „zatvrzence“ prohlásili za pomateného a umístili do psychiatrického ústavu. Vyšetřující lékař však mohl jen potvrdit „bystrý rozum a jasné, logické myšlení“ odsouzeného. Až v polovině dubna poslali P. Dolinda zpátky do Neapole, kde se dozvěděl, že Posvátné officium ještě k tomu všemu nařídilo jeho vyloučení z misijní společnosti. Tehdy se cítil na pokraji smrti, úplně zničený a zdrčený. „Zcela jsem se obětoval Pánovi a řekl mu: »Nechť se stane tvá vůle.«“

Jeho láska k Církvi zůstala i navzdory tomu všemu nezlomená. Ve své „Písni o Církvi“ později napsal: „Ty jsi mě ponížila a všichni si mysleli, že to bude moje záhuba. Ale ty jsi mě oděla pokorou svého ženicha. Nechala jsi mě ležet na zemi zraněného, moje kněžství bylo rozervané, vyzkoušené v utrpení... Ale právě díky těmto hrozným ponížením rozkvetlo... Objal jsem tě o to vroucněji, Církvi Kristova, a uprostřed bohorouhavých proklínání tvých nepřátel, kteří tě prohlašovali za tyranku, volal jsem tě mami. Nikdy jsi mě nezavrhl, jen jsi mi vyrovnala cesty a pomohla mi, abych rychlejšími kroky krácel vstříc naplnění Boží vůle.“

## Ježíš promlouvá k duši

S velkou nevolí opustil P. Dolindo misijní společenství a v květnu se vrátil ke své rodině. Doma se mu jako „heretikovi a pomatenci“ nejen vyhýbali, ale hluboký pokoj, s jakým nesl své odsouzení, vzbudil dokonce pochyb-

nosti, zda není posedlý ďáblem. A tak starostliví příbuzní zavolali exorcistu, který ale rychle pochopil, že má co do činění s mladým knězem žijícím v hlubokém sjednocení s Bohem. Dojat jeho pokorou, těšil P. Dolinda slovy: „*Odvahu, můj synu! Bůh je s vámi. Dá vám sílu snášet mnohé utrpení.*“

V těchto nesmírně bolestných měsících se u P. Dolinda zároveň objevila nová charismata, jako například bilokace, ačkoli on sám měl vůči všemu výjimečnému vysloveně odpor. Především se v tomto období začal nadpřirozený jev vnitřních promluv (Ježíšova hlasu v jeho nitru), které budou mít velký význam pro jeho další působení. P. Dolindo neměl vize, ale vnitřně, při jasném rozumu, slyšel slova Pána Ježíše a Panny Marie, která poslušně zapisoval jako diktát. V srpnu roku 1910 vysvětlil Ježíš svému knězi: „*Já jsem v tobě a ty jsi ve mně. Protože ty žiješ, avšak ne ty, ale já žiji v tobě. A nepíšeš ty, ale já píši skrze tebe.*“

Během následujících let se tyto promluvy zintenzivnily. Vždy je však dokázal jasně odlišit od svých vlastních myšlenek. Když P. Dolindo ve svých zápiscích uvádí: „*Ježíš promlouvá k duši*“, nebo „*Maria promlouvá k duši*“, jasně a jednoznačně tím vyjadřuje, že následující slova mají nadpřirozený původ a že je ve vnitřním vnuknutí přijal od Ježíše a Marie. Pokud jde o charismata Božího služebníka P. Dolinda Ruotola, nechceme předbíhat konečné rozhodnutí Církve. Proces jeho blahořečení právě probíhá.

Začátkem srpna roku 1910 dostal sedmadvacetiletý Dolindo dopis z Říma, ve kterém mu povolili sloužit mši svatou. „*Dva roky, šest měsíců a jedenáct dní jsem byl suspendovaný,*“ takto přesně měl spočítané dny. Během pobytu v Kalábrii (oblast na jihu Itálie), kde působil jako apoštol mládeže a pomáhal jako tajemník biskupovi, který mu byl nakloněn, se znovu vynořila stará, neopodstatněná obvinění. Na podzim roku 1911 ho znovu předvolali do Říma a po Novém roce musel dokonce strávit jeden měsíc v tehdy ještě existující věznici Posvátného oficia. Tvrdé zacházení bez jakékoli možnosti vést duchovní život P. Dolinda velmi bolestně poznamenalo.

V konečném rozsudku Oficium rozhodlo poslat ho nazpět do Neapole. Bylo mu dovoleno sloužit mši svatou, protože uznali, že je nevinný, a tak mohl konečně znovu začít působit ve svém rodném městě. Jasně pocítoval, že ho Bůh vede. Především díky jeho oduševnělým kázáním v různých kostelech, kam ho zvali, se udála mnohá obrácení.

## Boží dílo

V těchto letech P. Dolindo stále hlouběji chápal, co je jeho skutečnou misí, na kterou ho Pán už dávno připravoval, a to: dát se k dispozici dílu, které bylo nebem nazváno úplně jednoduše jako Boží dílo. Jednalo se i nadále o obnovu Církve – a skrze ni i obnovu celého světa – v pravém Duchu, skrze Eucharistii, kněze a duchovní mateřství podle vzoru Panny Marie. „*Eucharistie ať je vaší první touhou a jediným cílem každé vaší činnosti,*“ jak mu to řekl Ježíš. Dolindův život a jeho utrpení, které jako kněz nesl z lásky, a také jeho spisy se měly jako skryté kořeny stát základem tohoto Božího díla.

V srpnu roku 1910 k němu Ježíš promluvil těmito slavnostními slovy: „*Tvoje jméno, Dolindo, ... jsem na rtech tvého otce zformuloval já sám ... vzpomeň si, že jsem ti řekl: Ty jsi bolest a na tvé bolesti založím svoje nové království lásky.*“ A v březnu roku 1918 ho Pan-



na Maria ujistila: „*Jsem tvoje maminka, svěř se mi a neboj se ničeho ... dovol, abych tě úplně proměnila... Chtěla jsem, abys nosil moje jméno [Addolorata – Bolestná Matka]. Moje bolest ze mě učinila Spoluvykupitelku lidstva, tvoje bolest způsobuje, že jsi zcela odevzdaný Bohu... Nemysli si, že je to tvoje fantazie, která ti diktuje tato slova. Už přece vidíš, že se Boží dílo rozšiřuje; nikdo ho nedokáže zastavit, protože já jsem ta, která ho vložila do tvého srdce, a bdím nad ním jako matka.*“

K jádru díla měl patřit i okruh žen, které začal Pán přivádět k P. Dolindovi od roku 1915, aby z nich v hlubokém vnitřním životě soustředění a prostoty podle vzoru Panny Marie zformoval horlivé apoštolky. Okolo činného apoštolátu měly být duchovními matkami, kněžskými dušemi a „kanály“, přes které chtěl Bůh křesťanům znovu zprostředkovat nadpřirozený život. P. Dolindo nejprve nechápal, proč ho Ježíš při plnění této misie chtěl obklopit právě ženami: „*Zdálo se mi to jako protiřečení, ale přece to tak nebylo, protože jak ukázaly dějiny: Žena musela a musí připravovat Boží království prostřednictvím misie vnitřního zadostiučinění a vnějšího apoštolátu.*“ Pán si skutečně přál čistě duchovně „*mystické a panenské kněžství ženy,*“ které tyto duše

měly uskutečňovat. Před 100 lety to, samozřejmě, byla úplná novinka, něco nevídaného! A P. Dolindo tušil, že Církev na to ještě není připravena. Pravdaže, takovéto mystické a panenské kněžství ženy podle vzoru Panny Marie nemá nic společného s dnešními požadavky na svěcení žen, s požadavky, které vycházejí z řad modernistů anebo tzv. synodní cesty.

V jednom dopise z roku 1935 píše P. Dolindo ze své bohaté zkušenosti o modlitbě: „*Modlitba je práce, není to žádná zábava; může stát i bolestnou námahu, ale když se duši stane důvěrnou, je pro ni nevyslovitelnou slastí... Modli se, abys zvítězil v Božích bojích.*“

A v jiném dopise podnětně napsal: „*Duše, která se modlí, uskutečňuje dílo, které je větší než všechny lidské aktivity, a přispívá k apoštolátu víc než ten, co pracuje navenek. Pomoc jedné jediné modlitby má větší cenu než pomoc andělů, ano, dokonce všech nebeských mocností Trojjediného Boha. Kdo se modlí, je skutečně vyzbrojený, je silný a neporazitelný, protože už samotná modlitba ničí všechny lidské a dábelké plány, a dokonce dokáže pobídnout Boha k novým plánům jeho láskyplného milosrdenství. Modlitba je mnohotvárnou obdivuhodnou silou, která má vliv na ducha a hmotu, na stvoření i na samotného Stvořitele. Má větší cenu než všechny prostředky, i ty nejmocnější, ovlivňující přirozené zákony, ovládá nejnepříznivější síly a je jako Boží všemohoucnost, na které dostáváme účast.*“ A nakonec útěcha pro nás: „*Modlitba je vždy vítězná, i když se našemu ubohému pohledu jeví neužitečná a neplodná. Náš pohled je tak neschopný proniknout do úctyhodných plánů Boží dobroty...*“

## Kalvárie

Ano, pětatřicetiletý Dolindo správně tušil, že se nad ním a nad jeho dílem schyluje k bouři. Nejenže se znásobily vnější útoky, jako byla nedorozumění a nepřátelská osočování, ale také některé z jeho duchovních dcer měly velké výhrady vůči jeho vedení i jeho vnitřním promluvám. Kněz si jen povzdychl: „*Toto všechno není ničím novým, naopak, je vždy bolestné konstatovat, že to mnohým křesťanským a kněžským srdcím připadá jako nějaká novinka! ... To, že se Ježíš může sdílet s jedním ze svých kněží, má být zvláštní? Vždyť jsem mu dal svou plnou moc... Jak může být na tom něco špatného, vysvětlete mi to vaší logikou.*“ Opět „zalarmovali“ Posvátné officium, před kterým byl P. Dolindo obviněn z „*obelhávání, nebezpečného fantazírování, rozvratnického bludu a ze snahy vytvořit heretickou sektu*“. Jak se mělo později ukázat, za těmito hroznými výčitkami a obviněními byla jedna z jeho du-



chovných dcer, která se stala jidášem. Nejprve, od srpna roku 1918, dostal P. Dolindo v neapolské diecézi přísný zákaz kázat. Tma a pokušení proti víře napadaly jeho duši. O to víc se věnoval modlitbě a psaní, aby jemu svěřené duše vedl prostřednictvím dopisů.

O dva a půl roku později, začátkem února 1921, nakonec P. Dolinda povolali do Říma, aby ho před Posvátným oficiem vyslechli ve věci těžkých obvinění vůči jeho osobě. Po měsíci ho komisař prohlásil za blázna a až do konečného rozsudku mu bylo zakázáno vykonávat jakoukoli kněžskou službu. P. Dolindo došel na svou kalvárii. Od toho dne musel jako své velké pokoření přijímat každý den svaté přijímání pouze jako laik. Během bolestných měsíců zdoluhavého a trpkého procesu v Římě žil tento malý kněz v černém taláru v největší chudobě, ale navzdory velké agonii ducha prokazoval každému člověku, kterého potkal, obvyklou pokornou laskavost.

Až v říjnu byl nad devětatřicetiletým Dolindem vynesen zdrcující rozsudek: je suspendován z kněžské služby. To mělo trvat po dobu dlouhých šestnácti let, do července roku 1937, kdy byl konečně rehabilitován. Když pomyslíme na to, kolik stálo P. Pia období mezi roky 1931 a 1933, kdy byl též suspendovaný a nemohl slavit mši svatou veřejně (avšak soukromě v klášteře ano), přinesl P. Dolindo neuvěřitelnou a jedinečnou oběť. Hrdinsky a naprosto vědomě to všechno obětoval za Církev a kněze. Jedinou, ale zato velkou útěchou pro P. Dolinda byla skutečnost, že se rozsudek týkal jen jeho osoby: „*Pánovo dílo neodsoudili, jen mě: Deo gratia!*“

Zničený a naprosto na dně se vrátil nazpět do Neapole. „*Zdá se mi, jako bych si na tisíc roků lehl do hrobu.*“ Během následujících let ho víc než třicetkrát povolali do Říma. Je nemožné popsat všechno to pokořující zacházení, které musel snášet.

### **Akt odevzdanosti: „Ty se postarej“**

Navzdory tomu pro P. Dolinda začaly roky neúnavné práce. Věnoval se hudbě, studiu, apoštolátu, ačkoli nemohl vysluhovat svátosti ani kázat. Jeho korespondence, kterou nám zanechal, obsahuje více než deset tisíc dopi-



sů, adresovaných především jeho duchovním dcerám, aby tím podpořil dílo na obnovu Církve. Ale především se čím dál víc stával gigantom modlitby.

Bůh ve své prozřetelnosti vedl Dolinda novou, naprosto neočekávanou cestou. Od té chvíle tento omilostněný kněz vykládal Boží slovo neporovnatelně většímu počtu lidí. V roce 1925 se rozhodl, že pro určitého kněze, který prožíval krizi povolání, napíše komentáře k jednotlivým částem Písma svatého. Tyto výklady se brzo rozšířily a našly si mnoho oduševnělých čtenářů. V období let 1928–1964 vznikl v 33 svazcích kompletní komentář k Písmu svatému. Ačkoli si tohoto monumentálního díla vážilo a podporovalo jej mnoho biskupů, kardinálů i sám papež Pius XI., po papežově smrti v roce 1939 se opět rozpoutala prudká, dokonce veřejná bouře osočování. Vlivné osoby dosáhly toho, že byl komentář k Písmu svatému v listopadu 1940 Posvátným oficiem odsouzen jako mylný.

Navzdory tomu arcibiskup Neapole, který stál za P. Dolindem, ho povzbudil k dokončení díla, aby mohlo být publikováno, až nastane vhodný čas. Právě v tomto novém hlubokém utrpení nadiktoval Pán Ježíš 27. listopadu 1940, tedy několik dní po odsouzení komentáře, tehdy osmapadesátiletému P. Dolindovi akt odevzdanosti „*Ty se postarej*“.

Když mu bylo od července 1937 konečně umožněno vykonávat kněžskou službu, Dolindo byl plně vytížen apoštolátem. Jeho plodná kazatelská činnost vzkvétala, rovněž jako jeho služba oblíbeného zpovědníka; vyhledávali ho především kněží. Ve své autentické, laskavé pokoře a prostotě říkal: „*Jsem docela ubohé nic, obyčejný hlupák. Moje moc je modlitba, mým vůdcem je Boží vůle, kterou se nechávám brát za ruku. Mou jistotou na nerovné cestě je nebeská Matka Maria.*“ Když šlo o duše, žádná oběť, kterou mu uložila Boží prozřetelnost anebo on sám, mu nikdy nebyla příliš velká.

### Prorocká slova

Již 23. prosince 1924 napsal P. Dolindo dlouhý dopis papeži Piovi XI., ve kterém Svatému otci krátce před zahájením jubilejního roku 1925 s prorockou jasností předkládá dramatickou situaci Církve. Začátek dopisu, který ani dnes neztratil na aktuálnosti, zní:

„*Nejzávažnější zlo ohrožuje církev a svět. Toto zlo se nedá odvrátit lidskými nouzovými řešeními, ale jedině božským životem Ježíše Krista v nás. Křesťanský lid je tak chudý na božskou krev, proto víc nežijí životem Církve a neposlouchá hlas nejvyššího pastýře. Začíná velký boj mezi dobrem a zlem,*

*mezi pořádkem a nepořádkem, mezi pravdou a bludem, mezi Církví a odpadem od víry. Tento boj najde mnohá srdce odzbrojená. Kněží sténají nad bezúčelností nečinného života, duše zasvěcené Bohu se staly chudými na svatý život. Neexistuje žádné město, žádná země, kde by si lidé nestěžovali na skandály. Pastýři jsou ospalí, vlečou se dopředu a nemají víc sílu oživit stádo, které jim utíká, a klérus, který už není živý.“*

Pro jednadsmesátiletého P. Dolinda bylo mimořádným potěšením, když se v říjnu 1953 mohl setkat v San Giovanni Rotondo s P. Piem, který byl jen o čtyři a půl roku mladší. Bylo to jejich jediné setkání. Oba svaté kněze spojovala hluboká vzájemná úcta a jednota v utrpení, ba dokonce i příbuzenstvo v řádu, neboť od roku 1920 patřil Dolindo do Třetího řádu sv. Františka. Opakovaně posílal P. Pio poutníky z Neapole zpět se slovy: „*Proč přicházíte ke mně? Máte přece patera Dolinda, běžte k němu! Je to světec.*“

Jejich setkání bylo nanejvýš srdečné; jako mezi starými přáteli. P. Dolindo později o tom napsal, že cestoval k P. Piovi s úmyslem v duši „...*získat světlo na mé bolestné cestě a pro dílo... Když jsem se loučil s P. Piem, prosil jsem ho o požehnání a klekl jsem si. Řekl mi: »Pro tebe není požehnání nikdy dost, stále chceš být žehnán!« A naklonil se nade mě a požehnal mi. Objal mě a řekl: »V tvé duši je ráj. Vždy tam byl, je a bude na věky!« Toto byla jeho odpověď na moje přání získat od něj světlo při pohledu na moji minulost, přítomnost a věčnost.*“

Toto potvrzení bylo nesmírnou útěchou pro Dolinda, který se neustále obával, že by mohl žít ve lži, pokud se jednalo o Boží působení. Ale ne, byl to skutečně vždy Pán! Kromě toho ho P. Pio varoval: „*Dávej pozor, aby se tvoje srdce nenechalo zmást smutným vyčítáním lidské nespravedlnosti; také to má v plánu spásy svůj význam.*“

Co se týče spisů P. Dolinda, zachovalo se nám významné svědectví P. Pia, který prostřednictvím svého sekretáře P. Pellegrina v dopise z 13. března 1967 jedné z duchovních dcer P. Dolinda píše: „*P. Pio říká, že nic, co vyšlo z pera P. Dolinda, se nemůže ztratit.*“

Witoldovi Laskowskému, polskému spolupracovníkovi biskupa Pavla Marie Hnilici, poslal P. Dolindo 2. července 1965 pohlednici mimořádné hodnoty. V prorockých slovech se totiž sama Panna Maria s útěchou obrací na Polsko a ostatní země, které trpěly pod komunistickým režimem. Vzpomíná slavnou bitvu u Kahlenbergu v roce 1683, kdy polský král Jan Sobieski s dvaceti tisíci bojovníky přišel na pomoc křesťanským obráncům města Vídeň proti převaze tureckých vojsk, které obléhaly město, a zabránil tak dobytí křesťanské Evropy. Pohlednice upadla do zapomnění, až když se text o tří-

náct let později jakoby „náhodou“ opět objevil. Stalo se tak krátce po zvolení Jana Pavla II. papežem 16. října 1978. Text z r. 1965 zní následovně: „*Maria říká duši: Svět spěje k úpadku, ale Polsko, díky úctě k mému Srdci, bude jako těch dvacet tisíc, co za dob Sobieského vysvobodilo Evropu a svět zpod turecké tyranie. Nyní Polsko osvobodí svět zpod nejhorší tyranie komunismu. Povstane nový Jan, který hrdinským pochodem zláme okovy, a to až za hranice, které nastolila tyranie komunismu. Pamatuj na to. Žehnám Polsku.*“

Od roku 1950 se dvacetihodinový pracovní den P. Dolinda dělil mezi modlitbu a apoštolát pera. Bylo to tak až do roku 1960, kdy osmasedmdesátiletý Dolindo prodělal mozkovou příhodu, po které zůstal na půl těla ochrnutý. Avšak počet lidí prosících o radu se nezmenšoval a na jeho psacím stole se začala hromadit pošta, kterou už nezvládal vyřizovat. Z jeho úst nikdy nevyšlo ani slůvko stíznosti. Jen chvála a díky, dokonce i během pronásledování. Poslední ze stovek knih, které napsal, se věnuje Panně Marii. *Zdravas, Maria*, šeptaly jeho rty až do samotného konce. Dne 19. listopadu 1970, po třídenním těžkém zápalu plic, završil osmaosmdesátiletý P. Dolindo svou cestu sebeobětování.



*Hrob P. Dolinda Ruotola, který zemřel v pověsti svatosti, se nachází západně od historického centra Neapole v kostele San Giuseppe dei Vecchi. Tam byl jeho rodný bratr Elio farářem a od roku 1942 mu tam Dolindo pomáhal jako jeho kaplan. Dodnes přichází mnoho věřících z Itálie i ze zahraničí a s dětskou důvěrou klepou na černou kamennou desku jeho hrobu a prosí ho za své úmysly. Ještě během života totiž P. Dolindo slibil: „Přicházejte a klepejte na můj hrob. A já vám odpovím.“*

## Akt sebeodevzdání Ježíši (proti nepokoji a starostem)

*Neapolský kněz Don Dolindo Ruotolo, který žil a zemřel v pověsti svatosti, sepsal toto učení o sebeodevzdání Pánu Bohu, inspirované bezprostředně Pánem Ježíšem.*

Proč se znepokojujete a děláte si starosti? Přenechejte mi starost o vaše záležitosti, a všechno se utiší. Říkám vám, že každý akt skutečného, slepého a naprostého sebeodevzdání mně řeší složité situace. Odevzdat se mi neznamená trápit se, rozčilovat se, zoufat si a nakonec ke mně vyslat nepokojem přetékající modlitbu, abych vám přispěchal na pomoc. Odevzdat se znamená proměnit nepokoj v modlitbu. Odevzdat se znamená klidně zavřít oči duše, odvrátit mysl od trápení a odevzdat se mi, protože jedině díky mně se budete cítit jako dítě uspané v náručí matky, pokud mi dovolíte, abych vás směl přenést na druhý břeh.

Ach, to všechno, co vámi otrásá, co vás bezmezně bolí, ach, ty vaše pochybnosti, přemítání, starosti a snahy za každou cenu učinit všechny patřičné kroky, jen abyste zabránili tomu, co vás trápí!

Je snad něco, co bych neudělal, když se duše ve svých hmotných i duchovních potřebách na mě obrátí a řekne: „POSTAREJ SE TY!“, potom zavře oči a utiší se? Dostáváte jen pramálo milostí, když se trápíte a trýzníte kvůli tomu, abyste jich dosáhli; zato jich dostanete plnou náruč, bude-li vaše modlitba naprostým odevzdáním se mně.

V utrpení prosíte, abych je od vás vzal, jenže tak, jak vy si to přejete a představujete...

Obracíte se na mě, ale chcete, abych já se přizpůsobil vašim plánům. Nebuďte jako nemocný, který prosí lékaře o terapii, ale sám mu ji napovídá.

Zanechejte takového jednání a modlete se tak, jak jsem vás to učil v modlitbě *Otče náš*. *Posvět se jméno tvé* znamená: oslav se právě na této mé potřebě; *přijď království tvé* znamená: ať všechno přispívá ke slávě tvého království v nás i ve světě; *buď vůle tvá* znamená: rozhoduj ty. Já přijdu s celou svou všemohoucností a vyřeším i ty nejtěžší situace. Možná jen sleduješ, jak se neštěstí valí jedno za druhým a jak se situace neustále zhoršuje, místo aby šla k lepšímu. Neděs se toho, zavři oči a řekni mi s důvěrou: „Buď vůle tvá, ty se postaráš.“ Říkám ti, že se postarám a že zasáhnu jako lékař, ba dokon-

ce udělám i zázrak, pokud to bude zapotřebí. Sleduješ, jak se stav nemocného blízkého postupně zhoršuje? Neděs se, ale zavři oči a řekni: „Ty se postarej.“ Ujišťuji tě, že se postarám.

Starosti, znepokojování a chuť přemítat o důsledcích událostí jsou v rozporu s odevzdáním se mně. Připomíná to roztržku, jakou vyvolávají děti, když se dožadují, aby se maminka zabývala jejich potřebami, ale zároveň chtějí dělat všechno samy, takže jí svou umíněností a trucováním ztěžují práci. Zavřete oči a nechte se unášet proudem mé milosti, zavřete oči a dovolte mi jednat, zavřete oči a nemyslete na přítomný okamžik, odvráťte myšlenky od budoucnosti jako od pokušení.

Odevzdejte se mi, uvěřte v mou dobrotu, a já vám přísahám na svou lásku, že když s takovou odevzdaností řeknete: „ty se postarej“, skutečně se ve všem postarám. Utěším vás, osvobodím a povedu. A jsem-li někdy nucen vést vás jinou cestou, než jakou byste pro sebe očekávali, poučím vás a ponesu v náručí, protože neexistuje účinnější lék než zásah mé lásky. Ale postarám se jen tehdy, když zavřete oči.

Nemůžete spát, všechno se snažíte hodnotit, všemu chcete přijít na kloub a na všechno pomyslet. Jenže tímto způsobem se svěřujete pouze lidským silám, nebo ještě hůř, lidem, v jejichž zásah skládáte svou naději. Jenže právě to je na překážku mým slovům a plánům. Jak nesmírně toužím po vašem úplném odevzdání se mně, abych vás mohl obdarovat! Jak mě zarmucuje pohled na váš nepokoj! Satan se snaží přesně o to, aby vás rozbouřil, aby vás oddělil ode mne a od mého působení a aby vás uvrhl na pospas lidskému počínání. Proto důvěřujte pouze mně, spočiňte ve mně, ve všem se mi odevzdejte. Konám zázraky podle míry vašeho naprostého odevzdání se mně, nikoli podle vaší sebedůvěry. Vylévám na vás poklady milostí, když se ocitáte v naprosté chudobě. Máte-li vlastní zásoby, byť jen skrovné, nebo snažíte-li se opatřit si je, zůstáváte v okruhu přirozeného a máte sklon poddávat se přirozenému běhu událostí, který navíc často mate satan. Žádný člověk, ba dokonce ani světec, uvažuje-li a usuzuje-li jen podle lidské logiky, nevykoná žádný zázrak.

Božským způsobem zato jedná ten, kdo se odevzdá Bohu. Když vidíš, že se věci komplikují, zavři oči své duše a řekni: „Ježíši, postarej se ty!“ Zaměř svou pozornost jiným směrem, protože zvědavost tvého rozumu ti znesnadňuje jasný pohled na zlo. Svěřuj se mi se svými záležitostmi a nestáčeť pozornost na sebe. Dělej to tak ve všech svých potřebách. Dělejte to všichni, a uvidíte veliké, neustálé a tiché zázraky. To vám přísahám na svou lásku. Ujišťuji vás, že se postarám.

Modlete se po celý čas s ochotou odevzdat se mi, a vždycky budete prožívat veliký pokoj ducha a získáte tak pro sebe veliký užitek, a to i v situacích, kdy vám poskytují příležitost k oběti, dostiučinění a lásce, která na vás nakládá utrpení. Zdá se vám to nemožné? Zavřete oči a z hloubi duše řekněte: „Ježíši, postarej se ty!“ Nebojte se, já se postarám.

Budeš pak žehnat mému jménu a už nebudeš hledět na sebe. Všechny tvoje modlitby nemají takovou váhu jako tento akt důvěryplného odevzdání se mně, to si dobře zapamatuj. Neexistuje účinnější nověna než:

„Ježíši, odevzdávám se ti, postarej se ty!“

„Odevzdej se mému srdci... a uvidíš.“

Chci, abys věřil v mou všemohoucnost, nikoli ve vlastní počínání, chci, abys dovolil jednat mně, a ne druhým lidem. Vyhledávej mou blízkost, naplň mou touhu mít tě, zahrnout tě bohatstvím a láskou tak, jak to chci já. Zapomeň na sebe a dovol mi v tobě spočinout. Dovol, aby se má všemohoucnost mohla na tobě kdykoli projevat.

Zůstaneš-li mi nablízku, nebudeš se trápit, že všechno musíš zvládat sám, že musíš žít v neustálém shonu, aby se ti zdařily tvé plány, aby sis mohl potvrdit, žes něco vykonal. Dokážeš mi svou víru v mou všemohoucnost, a já s tebou budu intenzivně spolupracovat, když budeš mluvit, chodit, pracovat, modlit se nebo spát, „neboť svým miláčkům dávám ve spánku“ (srov. Ž 127,2) všechno, co potřebují. Budeš-li se mnou a nebudeš-li se snažit někam pospíchat, nebudeš-li se trápit kvůli ničemu, co se týká tvého života, ale obrátíš-li se na mě s bezmeznou důvěrou, dám ti všechno, co budeš potřebovat, přesně podle mého odvěkého úradku. Dám ti city, které od tebe očekávám, dám ti nesmírný soucit s bližními, způsobím, že budeš říkat a dělat to, co chci já. Pak bude tvoje jednání skutečně vycházet z mé lásky. Jenom já, a ne ty s veškerými svými snahami, stvořím nové děti, které se zrodí ze mně. Stvořím jich tím víc, čím více budeš chtít stát se mým skutečným synem a skutečnou dcerou, mým jednorozeným dítětem. Vždyť přece víš, že „když budeš plnit mou vůli, budeš mi bratrem i sestrou i matkou“. Dovolíš mi tak, abych se zrodil v druhých lidech, protože já stvořím nové děti za pomoci svých skutečných dětí. Tvoje počínání usilující o dosažení nějakého tvého cíle je jen zdáním v porovnání s tím, co já konám v tajemství srdcí těch, kteří milují.

„Zůstaňte v mé lásce... Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li ve vás moje slova, můžete prosit, oč chcete, a dostanete to.“ (Jan 15,9.7)

## **Ježíši, ty se postarej!**

Z Vítězstvo Srdca 135/2020  
přeložila Mgr. Jaroslava Krejčí

Převzato z týdeníku Světlo č. 45, 46/2020  
Vydala Matice cyrilometodějská, spolek  
Olomouc 2020

*Vyšlo jako příloha Matičního zpravodaje 2/2020*